

סדרת ציידת הלילה

בדמי הלילה

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט

בדמי הלילה

סדרת ציידת הלילה

7

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: תם פרו

ג'אנין פרוסט
בדמי הלילה

Jeaniene Frost
UP FROM THE GRAVE
A NIGHT HUNTRESS —
Book VII

UP FROM THE GRAVE by Jeaniene Frost
Copyright © 2014 by Jeaniene Frost
Published by arrangement with Avon an imprint of Harper Collins Publishers

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן-זיליאני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות ליציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

מהדורה ראשונה בעברית הודפס 2017
Printed in Israel 2025 | 2025 בישראל

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7029-33-6 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרולוג

קראנץ'.

הצליל גרם לה לתחושת הקלה. כך גם הרפיון שניכר לפתע בגוף שמתחתיה. זה נגמר.

היא מיהרה לקום מהגופה, לפני שזו תתחיל לנזול כפי שקרה עם כולן. ואז עמדה בדריכות, מקפידה לא להישיר מבט אל הגבר הזקן שהתבונן בה מאחורי שכבת זכוכית עבה. הוא לא אהב את זה שהיא נעצה בו את מבטה.

הגבר כיווץ את שפתיו, בעודו מהרהר בתוצאות המבחן האחרון שלה. פניה נותרו חתומות, אך בפנים היא חייכה בתגובה למנגינה שחזרה והתנגנה בתוך ראשו. נדיר היה שהמדריכים האחרים שלה זימרו במחשבותיה – אך כך היה איתו. בכל פעם ופעם. אילולא היה זה מכעיס אותו, היא הייתה מספרת לו שזה הסב לה הנאה, אך המדריך שלה לא אהב שאנשים פולשים לתודעתו. היא קלטה את המחשבה הזאת זמן קצר לאחר שקיבלה את היכולת הזאת, לכן מעולם לא סיפרה לו.

"שבע שניות," הוא אמר לבסוף והתבונן בגופה. "הנבדקים האלה כבר לא מהווים בשבילך אתגר."

הוא נשמע מרוצה, אך היא עדיין לא חייכה. הפגנת רגשות הובילה למבול של שאלות, והיא רצתה לחזור למדריכים שלה.
"הגיע הזמן להתקדם לשלב הבא," הוא אמר.

נראה כאילו מילותיו כוונו אליה, אולם הוא, בעצם, דיבר אל הגבר שמאחורי המראה הרו כיוונית, שניצבה כעשרים מטרים

מעליו. אך מפני שהיא לא הייתה אמורה לדעת על נוכחותו, היא הנהנה בראשה.

"אני מוכנה."

"האומנם?"

הדרך שבה משך את המילים הזהירה אותה מכך שהמבחן הבא כבר לא יהיה קל, ולכן היא לא הצליחה להסתיר את מצמוץ ההפתעה שלה, כאשר המגלש מעל ראשה נפתח, ונבדק חדש נפל אל הזירה. הוא נראה דומה לאחרים שהיא נטרלה, אולם כאשר זינק וניצב מולה, נפל לה האסימון. ליריב החדש שלה לא היה לב פועם.

"מה זה?" היא שאלה, בזמן שליבה החל להלום בקצב מהיר יותר.

ליריב שלה הייתה שאלה משלו.

"מה זה, לעזאזל?"

"נטרלי אותו, " ציווה המדריך אפור השיער.

היא הסתירה את אכזבתה. אולי אם תסיים מהר יותר, היא תזכה לפרס בדמות תשובה. לכל הפחות, נטרול של ה... דבר הזה יספק לה מידע נוסף.

היא שעטה קדימה ללא היסוס, בעטה ברגליו, הפילה אותו לרצפה ואז נעצה את מרפקה בגרונו.

קראנץ'.

עצמותיו המתרסקות הפיקו את הצליל הרגיל, אך במקום שגופו של היצור ייעשה רפוי, הוא הרחיק אותה מעליו וקם על רגליו, תוך כדי שהוא מתבונן בגבר הזקן בתדהמה.

"מה עשית?"

בעודו מדבר צווארו חזר למקומו מהר יותר מכפי שהספיקה למצמץ שוב. היא לטשה את מבטה בבלבול. איזה מין יצור יכול לרפא את עצמו ככה?

"אתה רוצה לחיות?" השיב המדריך שלה ליצור בקור רוח.

"תצטרך להרוג אותה."

אותן המילים ממש כבר נאמרו ליריבים רבים לפניו, אך זאת הייתה הפעם הראשונה שבה כפות ידיה היו רטובות מזיעה. בהתחשב

ביכולת הריפוי המדהימה שלו, האם ייתכן שלא ניתן לנטרל את היצור הזה?

היא נשאה את עיניה אל הגבר הזקן, והן פגשו בעיניו רגע לפני שהסבה ממנו את מבטה. גם אם הרגע הזה ארך פחות משנייה, היא קיבלה תשובה לשאלתה. היצור הזה ניתן להריגה. היה עליה רק להבין כיצד לעשות זאת.

1

התעלמות מרוחות רפאים היא משימה קשה יותר מכפי שנדמה לכם. ראשית כול, קירות לא מהווים בשבילן מכשול, כך שגם אם טרקתי את הדלת בפני הרוח, ששוטטה מחוץ לביתי, היא נכנסה בעקבותיי פנימה כאילו שהזמנתי אותה להיכנס. לסתי התהדקה מרוב עצבים, אך התחלתי לפרוק את המצרכים כאילו לא הבחנתי בה. סיימתי את פריקת המצרכים מהר מדי. עקב היותי ערפדית הנשואה לערפד, רשימת הקניות שלי הייתה קצרה למדי.

"זה מגוחך. את לא תוכלי להמשיך להתחמק ממני לנצח, קאת," רטנה רוח הרפאים.

כן, רוחות רפאים יכולות גם לדבר. מה שעוד יותר הקשה עליי להתעלם מהן. מובן שהעובדה, כי מדובר בדוד שלי בהחלט לא תרמה לכל הסיפור. בין אם הם חיים, מתים או אל מתים – קרובי משפחה תמיד מוצאים דרך לעלות לכם על העצבים.

דוגמה להמחשת הנקודה שלי: אם כי נשבעתי לא לדבר איתו, לא הצלחתי להימנע מתגובה.

"למען האמת, מפני שאף אחד מאיתנו לא מזדקן, אני דווקא כן יכולה להמשיך ככה לנצח," אמרתי באדישות. "או עד שתתחיל לשתף אותי בכל מה שידוע לך על השמוק שמנהל את הצוות הישן שלנו." "מדיגאן הוא הסיבה שבגללה באתי לשוחח איתך," הוא אמר.

הצרתי את מבטי בהפתעה מהולה בחשד. במשך חודשים ארוכים סירב דודי דון לחשוף מידע כלשהו על אודות אויבי המושבע החדש, ג'ייסון מדיגאן. לדון יש עבר משותף עם קצין הסי.איי.איי לשעבר,

שהשתלט על היחידה המבצעית אשר בשירותיה עבדתי, אך הוא שמר על שתיקה גם כאשר שתיקתו של מדיגאן כמעט גרמה למותי, למות בעלי ולמות חפים מפשע נוספים. עכשיו הוא היה מוכן להתחיל לדבר? חשדתי שדון זומם משהו. דון הקפיד לשמור על חשאיות בצורה כה קיצונית, עד שגיליתי כי אנחנו קרובים רק לאחר ארבע שנים שבהן עבדתי בשבילו.

"מה?" שאלתי ללא דיחוי.

הוא הרים גבה אפורה, הרגל שלא הצליח לשבור גם לאחר שאיבד את גופו הגשמי, ונראה היה שהוא לבוש בחליפתו הרגילה, אם כי הוא מת בחלוק בית חולים. הייתי עלולה לחשוב שזיכרונותיי מכתובים את מראהו של דון, לולא מאות רוחות הרפאים האחרות שיצא לי לפגוש. אומנם אין קניונים בעולם הבא, אך שרידי הדימוי העצמי היו חזקים מספיק כדי לגרום לאחרים לראות רוחות רפאים כפי שהן ראו את עצמן. בחייו היה דון סטריאוטיפ מובהק של עובד בכיר בשירות המדינה, מטופח בן שישים ומשהו, לכן הוא נראה כך בתור רוח רפאים.

הוא גם לא איבד מהעקשנות הניכרת היטב בעיניו המתכתיות – התכונה הפיזית היחידה המשותפת לנו. את שערי בגוון הארגמן ואת עורי החיוור ירשתי מאבי.

"אני דואג בקשר לטייט, לחואן, לדייב ולקופר," אמר דון. "הם לא ביקרו בביתם בזמן האחרון, וכפי שידוע לך, אני לא יכול להיכנס למתקן הצבאי ולבדוק אם הם שם."

לא ציינתי בפני דון, כי בגללו מדיגאן ידע כיצד להפוך מבנה לחסין לרוחות רפאים. כמויות מסחריות של מריחואנה, של שום ושל מרווה בוערת יגרמו לרוב רוחות הרפאים להימלט באימה. לאחר שבשנה שעברה רוח רפאים כמעט הרגה את מדיגאן, הוא צייד את הבסיס הישן שלנו באספקה נדיבה של כל השלושה.

"מתי ראית אותם בפעם האחרונה?"

"לפני שלושה שבועות וארבעה ימים," הוא השיב. לדון לא היו חסרות מגרעות, אבל הוא היה דקדקן. "אילו רק אחד מהם היה נעדר

למשך זמן רב כל כך, הייתי מניח שהוא עוסק במשימה חשאית, אבל כולם יחד?"

כן, זה היה מוזר אפילו בשביל חברים במחלקה סודית של המחלקה לביטחון המולדת, שהתמקדה בחברים הסוררים מחברת האל מתים. כאשר הייתי חלק מהצוות, נמשכה המשימה החשאית הארוכה ביותר, שבה השתתפתי, אחד עשר ימים. לנבלים מקרב הערפדים והג'ולים הייתה נטייה לבקר בדרך קבע באותן הנקודות החמות, אם הם היו טיפשים מספיק כדי לבלוט עד כדי כך שמשכו את תשומת ליבה של הממשלה.

ובכל זאת לא התכוונתי להניח שקרה הגרוע מכל. אחת היכולות שנגולו מדון עם הפיכתו לרוח רפאים הייתה עריכת שיחת טלפון, אבל לי לא היו מגבלות כאלה.

הוצאתי טלפון נייד מתוך המגירה במטבח וחייגתי את מספרו של טייט. הגעתי לתא הקולי שלו וניתקתי את השיחה. אם קרה משהו, ומדיגאן היה אחראי על כך, הוא בוודאי יבדוק את הודעותיו של טייט. לא הייתה לי שום כוונה לאפשר לו לדעת שאני מרחרחת אחר רמזים. "אין תשובה", אמרתי לדון. הנחתי את הטלפון הנייד בצד, הוצאתי מהמגירה טלפון נוסף וחייגתי לחואן. לאחר מספר צלצולים הורה לי קול ספרדי מתנגן להשאיר הודעה. סירבתי, ופעם נוספת ניתקתי את השיחה והוצאתי מהמגירה טלפון נוסף.

"כמה מכשירים כאלה יש לך?" שאל דון, בעודו מרחף מעל כתפי. "מספיק כדי לעשות למדיגאן כאב ראש", אמרתי בשביעות רצון. "אם הוא מבצע מעקב אחר שיחות, המכשירים האלה ימנעו ממנו לאתר את מיקומי, גם אם הוא מת לדעת היכן אני."

דון לא האשים אותי בהיותי פרנואידית. ברגע שהשתלט על משרתו הקודמת של דודי, מדיגאן דאג להבהיר לי כי אינו מחבב אותי. לא ידעתי מדוע. באותה תקופה כבר פרשתי מהצוות, ולמיטב ידיעתי של מדיגאן כבר לא היה בי שום דבר מיוחד. הוא לא ידע שהמעבר מערפדית למחצה לערפדית מלאה לווה בתופעות לוואי בלתי צפויות. גם הטלפון של דייב שלח אותי לתא הקולי. וכך גם הטלפון של

קופר. שקלתי לנסות להשיג אותם במשרדיהם, אך הם מוקמו בתוך המתקן הצבאי. ייתכן שהציתות של מדיגאן לקווים האלה יאפשר לו לאתר אותי, גם אם דאגתי לנתב מחדש את האותות של הטלפונים. "טוב, עכשיו גם אני מודאגת", אמרתי לבסוף. "אולי הגיע הזמן לקפוץ לביקור בביתו של מדיגאן ולערוך איתו שיחה קצרה."

"אל תטרחי", השיב דודי. "נדיר שהוא עוזב את המתקן הצבאי."

גם המידע הזה היה חדש מבחינתי, והוא רק העצים את חרדתי. "אז כשבונו יחזור הביתה, נחשוב יחד על דרך לבחון את המתקן הצבאי בצורה יסודית יותר."

דון בחן אותי במבט מפוכח. "אם מדיגאן אכן עשה להם משהו, הוא יצפה שתקפצי לביקור."

גם הפעם התהדקה לסתי בחוזה. בוודאי שאקפוץ לביקור, לכל הרוחות. טייט, דייב, חואן וקופר לא היו סתם חיילים, שלצידם לחמתי במשך שנים כחלק מהצוות – הם גם היו חברים שלי. אם קרה להם משהו רע בגלל מדיגאן, בקרוב מאוד הוא יתחרט על כך.

"כן, ובכן, בונז ואני נהנינו ממספר חודשים של שקט יחסי. נראה שהגיע הזמן לטלטל את הסירה."

החתול שלי הלסינג זינק מחיקי באותו זמן, שבו נטען האוויר בזרמי אנרגיה קטנטנים ובלתי נראים. רגשות שטפו את תת המודע שלי. לא היו אלה רגשותיי שלי, אך הם היו מוכרים לי כמעט באותה מידה. מספר רגעים לאחר מכן שמעתי את רעש השלג הנמחץ תחת גלגלי מכונית. עד שדלת המכונית נטרקה, הלסינג נעמד מול הדלת, זנבו השחור הארוך מתנועע בציפייה.

נותרתי במקומי. חתול אחד המחכה ליד הדלת זה די והותר. הדלת נפתחה, ובעלי נכנס בליווי משב רוח צונן. פתיתי שלג עטפו אותו, והוא נראה כאילו פיזרו מעליו אבקת סוכר. הוא רקע בכפות רגליו בניסיון לנער את פתיתי השלג ממגפיו, והלסינג זינק לאחור בבהלה.

"עושה רושם שהוא חושב כי קודם כול אתה צריך ללטף אותו, ורק אחר כך לטפל בשלג," אמרתי.

עיניו, שהיו כל כך כהות עד שנראו שחורות כמעט, ננעצו בעיניי. וכשזה קרה, מצב רוחי המשוועשע התחלף להערכה. סומק עלה בלחיי של בונז, והצבע הדגיש את עורו המושלם, את תווי פניו המסותתים ואת שפתיו הבשרניות החושניות. ואז הוא פשט את מעילו וחשף חולצה בגוון אינדיגו, שנדבקה לשריריו. מכנסי הג'ינס השחורים שלו היו הדוקים בכל המקומות הנכונים, מדגישים בטן שטוחה וירכיים חזקות, וכאשר הסתובב כדי לתלות את מעילו, ראיתי ישבן שיכול להיחשב כיצירת מופת. כשהוא הסתובב אליי בחזרה, הפך חיכוך הצנוע לחיוך זחוח. רגשות נוספים שטפו את תת המודע שלי, בזמן שהריח שלו – תערובת עשירה של תבלינים, של מושק ושל קרמל – מילא את החדר.

"התגעגעתי אליי, חתלתולה?"

לא ידעתי כיצד הוא הצליח לגרום לשאלה הזאת להישמע גסה, אך זה בדיוק מה שקרה. אפשר לומר שהמבטא הבריטי שלו תרם לכך, אבל חבריו הטובים ביותר היו בריטים, וקולותיהם מעולם לא המסו אותי מבפנים.

"כן," השבתי בעודי קמה ממקומי וניגשת אליו.

הוא התבונן בי ולא זז, בזמן שהרמתי את כפות ידיי וכרכתי אותן מאחורי עורפו. כדי לעשות זאת נאלצתי לעמוד על קצות אצבעותיי, אבל לא נורא. כך היינו קרובים יותר, ומגע גופו הנוקשה היה משכר כמעט כמו מערבולות התשוקה שהסתחררו בתוכי. אהבתי את זה שהייתי יכולה לחוש את רגשותיו כאילו הם רגשותיי שלי. אילו הייתי יודעת שזה אחד היתרונות שמהם איהנה לאחר שהוא יהפוך אותי לערפדית מלאה, ייתכן שכבר לפני שנים רבות הייתי דואגת לשדרג את מעמד בת הכלאיים שלי. ואז הוא הרכין את ראשו; הפניתי את ראשי רגע לפני ששפתיו ליטפו את שפתיי.

"לא עד שתאמר שגם אתה התגעגעתי אליי," התגריתי בו.

בתגובה לכך הוא הרים אותי בזרועותיו וריסן בקלות את מאבקי

המדומה. עור חלקלק פגש בגבי, כאשר הניח אותי על הספה, גופו כמתרס שלא רציתי לעקור ממקומו. כפות ידיו חפנו את פניי, אחזו בי ברכושנות, שעה שקשתיות עיניו נצבעו בירוק וניביו החלו לבצבץ מתוך שיניו.

גם הניבים שלי החלו להתארך, נלחצים לעומת שפתיי שנפשקו בצפייה. הוא הרכין את ראשו, אולם בקושי ליטף את שפתיי בשפתיו להרף עין, לפני שהחל לצחקק.

"שניים יכולים לשחק במשחק הזה, אהובה."

התחלתי להיאבק בו ברצינות, מה שרק הגביר את צחוקו. מניין החיסולים שלי זיכה אותי בכינוי המלאכית האדומה בקרב שוכני עולם האל מתים, אך גם לפני הכוחות החדשים והמדהימים של בונז לא הייתי מסוגלת לגבור עליו. כל ניסיונות ההיחלצות שלי גרמו לו בסך הכול להתחכך בי בצורה ארוטית להפליא – וזאת הסיבה שהוא המשיך לעשות זאת.

רוכסן הסוודר שלי הורד כל הדרך למטה, בלי שכפות ידיו ירפו מראשי. את רוב התרגול של יכולותיו הטלקינטיות הוא ביצע על בגדיי. ואז הותרו הסוגרים הקדמיים בחזייה שלי וחשפו את חלק הארי של שדיי. צחוקו הפך לנהמה, ששלחה בקרבי עקצוצים מעוררי תיאבון. אך כאשר הותרו כפתורי חולצתו הכחולה, הזכיר לי צבעה את עיניו של טייט ואת החדשות שהיה עליי לבשר לו.

"קרה משהו," אמרתי בין נשימותיי הכבדות.

שיניים לבנות הבזיקו, לפני שבונז הוריד את שפתיו אל שדיי. "קלישאתי מאוד, ויחד עם זאת מדויק להפליא."

החלק היצרי שבי ייחל לכך שאוכל לדחות את השיחה הזאת בשעה, אולם דאגתי לחבריי הייתה חזקה מדי. חזרתי לעשתונותי, אחזתי בכף ידי מלוא החופן מתלתליו של בונז וזקפתי את ראשו.

"אני רצינית. דון קפץ לביקור ומסר לי מידע מטריד ביותר."

נדמה כי נדרשו לו כמה שניות עד שהמילים חלחלו, אולם אז גבותיו התרוממו. "אחרי כל הזמן הזה סוף כל סוף הוא סיפר לך את המידע שהקפיד להסתיר על אודות מדיגאן?"

"לא", אמרתי, ונדתי בראשי. "הוא רצה לעדכן אותי, כי טייט והאחרים לא היו בביתם מעל שלושה שבועות. ניסיתי את הטלפונים הניידים שלהם, אבל לא הייתה תשובה. למען האמת, זה הסיח את דעתי מהתוכנית שלי ללחוץ על דון שיספר לי על עברו עם מדיגאן." בונז נשף בזעף, והאוויר נשב היישר לתוך העמק הרגיש שבין שדיי. "המנוול המתחכם הזה ודאי ידע שזה מה שיקרה. קשה לי להאמין שבמקרה החליט למסור לך את המידע הזה בזמן שנעדרתי." עכשיו, שדאגתי לחבריי כבר לא ערפלה את מחשבותי, גם אני הייתי בטוחה בכך שדון עשה זאת בכוונה תחילה. יצא לו לבקר בביתי מספיק כדי לדעת שכל כמה ימים בונז יוצא לכמה שעות כדי לאכול. לא הצטרפתי אליו, מפני שהצרכים התזונתיים שלי היו שונים. סיננתי קללה בתוך ראשי. עדיין היה לי חשוב לברר אם חבריי בסדר, אבל גם היה לי חשוב לגלות מה דון ידע על אודות מדיגאן. בוודאי מדובר במידע חשוב, אם דוד שלי המשיך לשמור על שתיקה אף שכתוצאה מכך לא דיברנו במשך חודשים ארוכים. אחרי הכול, לא רק שהייתי קרובת המשפחה היחידה שנותרה לדון – בתור ערפדית גם הייתי בין הבודדים שהיו יכולים לדאוג אותו במעמדו החדש כרוח רפאים.

"אחר כך נטפל בדוד שלי", אמרתי, בעודי נאנחת ודוחפת מעליי את בונז. "כרגע אנחנו צריכים להבין כיצד נוכל להיכנס לתוך המתקן הצבאי בלי ששנינו נגמור בבית כלא לערפדים."

2

בתקופה, שבה עבדתי בשירות הממשלה, תכננתי את מערכת האבטחה שהגנה על הבסיס המבצעי של הצוות שלנו. לא היה די בכך שהמבנה שימש בעבר כמקלט של הסי.איי.איי, הוא גם הכיל חיישנים, שניטרו את הסביבה בטווח של כקילומטר לכל כיוון. ואני מתכוונת לכל כיוון אפשרי. אם חבורה של עכברושים התקרבה יותר מדי לאחת מאותן קומות תת קרקעיות, מערך האזעקות היה מתחיל להשתולל.

ומדיגאן פרנואיד אפילו יותר ממני. זאת הסיבה שבונז ואני היינו במרחק שישנה קילומטרים מהמתקן הצבאי, מסתכלים על הבסיס מבעד למשקפת, בעודנו יושבים על צמרתו של עץ. מבחוץ המקום נראה כמו שדה תעופה פרטי שעמד על סף פשיטת רגל. בתוך המבנה שכן אחד הצוותים הטקטיים הקשוחים ביותר במדינה – שלא לדבר על כמויות אדירות של מידע מסווג. לאדם הממוצע לא היה שמץ של מושג על כך שהוא חולק את הפלנטה עם האל מתים, והממשלה שלנו התכוונה לעשות כמיטב יכולתה לשמר את המצב.

ברוב הימים הסכמתי למדיניות הזאת, של בורות שווה אושר. היום, לעומת זאת, המצב היה מעט מורכב יותר.

"בוא נודה על האמת, יש לנו רק מהלך אפשרי אחד," אמרתי בעודי מורידה את המשקפת. "דון אמר שמדיגאן לא מתכוון לצאת משם בקרוב. אנחנו לא יכולים להסתער על המקום בלי להרוג חפים מפשע, ואין שום דרך שבה נוכל להיכנס בחשאי בלי שיתפסו אותנו." בונז פלט נחרת צחוק. "נפלא אם כך, אז את מתכוונת לצלצל להם בפעמון?"

הישרתי אליו את מבטי. "זה בדיוק מה שאני מתכוונת לעשות."
 גבותיו הכהות התרוממו לרגע, ואז הוא משך בכתפיו. "לפחות כך
 נוכל לנצל את גורם ההפתעה."
 הוא הוריד את המשקפת, הוציא את הטלפון הנייד שלו והתחיל
 להקליד מהר מכדי שאספיק לקרוא.
 "מה זה?"

"פוליסת ביטוח," הוא השיב. "אם לא אשלח למנצ'רו הודעה
 נוספת בעוד שש שעות, הוא יבוא לחפש אותנו."
 העפתי מבט לעבר המבנה ונרעדתי מבפנים. נראה שאפשר לשכוח
 מהאפשרות להימנע מפגיעה בחפים מפשע. לא זו בלבד שמנצ'רו היה
 הגרסה הערפדית של האב הקדמון של בונז ושותפו לשליטה בשתי
 השושלות העצומות שלהם – הוא גם היה הערפד החזק ביותר שפגשתי
 בחיי. אם הוא יגיע הנה כדי לחלץ אותנו, שום דבר לא יעמוד בדרכו.
 "אני מקווה שמדיגאן במצב רוח לשתף פעולה," אמרתי, מנסה
 לשוות לקולי טון קליל.
 בונז תקע את הטלפון הנייד שלו בין שני ענפים, קפץ למטה ונחת
 על רגליו באלגנטיות מופלאה.
 "לא הייתי בונה על זה, אבל תמיד יש הפתעות."

"היא פה?"
 היה זה כמעט משעשע לשמוע את הטון הנדהם מעברו השני של
 הקו. לא הייתי יכולה לראות את פרצופו של השומר מבעד לשריון
 הפנים הכהה שלו, אך גם בקולו ניכר שמץ של הפתעה.
 "כן, אדוני. היא פה יחד עם הערפד השני."
 בונז חייך. הוא נותר אדיש לכל הנשקים שכוונו אליו. גם אליו
 כווננו לא פחות נשקים. כבוד לשומרים שלא מפלים בין המינים.
 השתררה שתיקה ארוכה, ובעקבותיה שוב נשמע קולו של מדיגאן,
 הפעם תמציתי יותר. "תכניס אותם."

בונז ואני עברנו דרך חמש נקודות הביקורת הבאות ללא שום תקרית, עד שבסופו של דבר הגענו למבנה הראשי. כאשר דלתות המתכת הרחבות של המתקן הצבאי נסגרו מאחורינו, קיוויתי כי צליל הנעילה מעיד על אמצעי בטיחות חדשים שהותקנו במקום, ולא על כך שמדיגאן מנסה לכלוא אותנו. זה לא בישר טובות בנוגע לגורל חבריי או של העובדים בתוך המבנה.

שומרים משוריינים נוספים ליוו אותנו למשרדו של מדיגאן, גם אם זה לא היה נחוץ כלל. הייתי יכולה למצוא את דרכי לשם גם כשהעיניים שלי מכוסות, מפני שפעם המקום שימש כמשרדו של דודי. לאחר שהוא השתלט על המקום, מדיגאן לא בזבז רגע מיותר ותפס את משרדו.

ברגע שנכנסנו למשרד, האיש שעברו היה כל כך מטונף, עד כי דוד שלי סירב לשתף אותי בפרטים על אודותיו, קם ממקום מושבו. מדיגאן לא עשה זאת מתוך נימוס – אלא כדי להגביר את עוצמת החיצים ששלח אלינו במבטו הנוקב.

"יש לך חתיכת עזות מצח."

משכתי בכתפיי. "הייתי אומרת שהיינו בשכונה, אבל..."

לא השלמתי את המשפט, ובונז דאג מייד להמשיכו. "אתה יודע שאנחנו לא סובלים אותך, אז למה להעמיד פנים שמדובר בביקור חברתי?"

מדיגאן זכר, כנראה, את הבוטות הידועה לשמצה של בונז, או שהעלבון לא הזיז לו. לא ידעתי איזו מן האפשרויות היא הנכונה, מפני שלא הייתי יכולה לשמוע את מחשבותיו מבעד לשיר של בארי מאנילו, שעליו חזר שוב ושוב בתוך ראשו. שנאתי את מדיגאן, אבל הערצתי אותו על ההגנה שפיתח מפני יכולת קריאת המחשבות של ערפדים. אף אחד לא הצליח לחדור מבעד למנטרות המעצבנות שהוא בחר. ואז, עם ניצוץ בעיניים שנראה יותר מדי זחוח לטעמי, הוא החווה לעבר הכיסאות מול שולחנו.

"אמרתי לך שאדאג שיעצרו אותך אם אי פעם תחזרי הנה, אבל

רצה הגורל ויש לנו כמה עניינים שבהם אנו צריכים לדון."

יש לו כמה עניינים איתי? יצר הסקרנות מנע ממני לדרוש לדעת היכן היו טייט והאחרים. ראשית כול רציתי לדעת מה מדיגאן זומם. בונז נותר במקומו, אך אני ישבתי ומתחתי את רגליי כמעט בנינוחות, בעודי בוחנת את הגבר הרזה והממושקף היושב מולי.

"שוט."

חיוך קלוש התפשט על שפתיו של מדיגאן, כאילו שקל את האפשרות הנוספת מאחורי הציווי הזה.

"בפעם האחרונה שבה היית במשרד שלי, אמרת לי לעיין בתיק האישי שלך. שמעתי לעצתך."

זכרתי במעומעם שאמרתי לו לעשות זאת, על מנת שיבין כי פעם דוד שלי היה חשדן כלפי ערפדים לא פחות ממנו. דון התגבר על דעותיו הקדומות, אך מדיגאן לעולם לא ישנה את דעותיו העוינות בנוגע לבני מיני; אלא שזה כבר לא הטריד אותי.

"הממ," עניתי באופן לא מחייב.

"כאשר עשיתי זאת, גיליתי משהו מעניין," הוא אמר לפני שהסיר את משקפיו, כאילו כדי לנקות אותם.

"מה?" שאלתי, בלי לטרוח להסתיר את השיעמום בקולי.

הוא נשא את מבטו, ועיניו הכחולות הנוקבות בהקו. "את עזבת לפני שתקופת השירות שלך הסתיימה."

פלטתי נחרת צחוק. "היית צריך לעיין בתיקים האלה בצורה יסודית יותר. דון הסכים לקצר את תקופת השירות שלי, אם בונז יהפוך את החיילים שהוא בחר לערפדים. אנחנו קיימנו את הצד שלנו בעסקה, כאשר בונז הפך את טייט ואת חואן לערפדים. ודייב חזר כג'ול בתור בונז."

"זאת הייתה העסקה שדון ביקש מהממונים עליו, אולם בקשתו נדחתה." מדיגאן הבזיק לעברי חיוך, בטרם הרכיב את משקפיו. "לפי ממשלת ארצות הברית, את עדיין צריכה להשלים חמש שנים נוספות של שירות פעיל. ובניגוד לדוד המנוח שלך, אני לא מתכוון לזייף מסמכים כדי שתוכלי להתחמק מזה."

הייתי המומה מכדי להגיב, אך פרץ צחוקו של בונז הפר את הדממה.

"אתה בטח מסתלבט עליי."

"אני אמור להבין למה אתה מתכוון?" שאל מדיגאן בקור רוח. בונז רכן לפנים, וכעת נעלם מקולו כל זכר לשעשוע. "תרשה לי להבהיר את עצמי: אם נדמה לך שתוכל להכריח את אשתי לעבוד בשבילך, אין לך מושג עם מי אתה מתעסק." לא ידעתי למי הוא מתכוון בכך שאמר זאת – לעצמו או אליי, אך לבסוף מצאתי את קולי.

"כל הכבוד על זה שסיפרת את הבדיחה הטובה ביותר ששמעתי השנה, אבל אני לא במצב רוח לשחק משחקים. באנו לגלות היכן טייט, דייב, חואן וקופר. לפי מה שאני יודעת הם לא היו בבית במשך שבועות."

"זה מפני שהם מתים."

מוחי דחה את המילים שנאמרו באדישות, וזאת הסיבה שלא שעטתי לעבר מדיגאן ותלשתי את גרונו בו במקום. "עוד בדיחה. אתה בשוונג, אבל נגמרה לי הסבלנות. איפה הם?" "הם מתים."

הפעם הדגיש מדיגאן את המילה עם גוון בקולו, שרמז על שביעות רצון. קמתי ממקומי, וניבוי החלו לבצבץ החוצה בכוונה להינעץ בבשרו, אבל בונז ריסן אותי באמצעות אחיזה כה חזקה, שלא הייתי מסוגלת להשתחרר ממנה חרף כל הזעם שהרגשתי. "איך?" שאל בונז ברוגע.

מדיגאן התבונן בקפידה באופן שבו בונז אחז בי לפני שהשיב, "הם נהרגו בזמן שניסו לחסל קן של ערפדים." "נראה שזה היה חתיכת קן."

מדיגאן משך בכתפיו. "מסתבר שזה אכן היה קן רציני." "אני רוצה את הגופות שלהם."

מדיגאן נראה מופתע יותר מכפי שהיה כאשר ניסיתי להתנפל עליו. "מה?"

"הגופות שלהם," אמר בונז בטון תקיף. "עכשיו."
 "למה? אפילו לא חיבבת את טייט," אמר מדיגאן.
 הערפל הרצחני שאפף אותי התפוגג ונעלם. הוא התמהמה, מה שאומר שהוא כנראה שיקר בנוגע למותם. טפחתי על זרועו של בונז. הוא שחרר אותי, אך אחת מידי נותרה על מותני.
 "מה שאני מרגיש אליהם לא רלוונטי," השיב בונז. "אני הפכתי אותם לערפדים, ולכן הם שלי, ואם הם מתים, אין לך מה לעשות איתם."

"מה יש לך לעשות איתם?" דרש מדיגאן לדעת.
 גבתו הכהה של בונז התרוממה. "זה לא ענייני. אני ממתין."
 "אם כך, מזל שאינך מזדקן," אמר מדיגאן בעודו מתרומם ממקום מושבו. "הגופות שלהם נשרפו, והאפר שלהם הושלך, כך שאין לי מה לתת לך."
 אם מדיגאן רצה שנאמין שהם מתים, הם בוודאי נקלעו לצרות רציניות. וגם אם מדיגאן לא היה האחראי לכך, ניכר כי התכוון להניח להם לגורלם.
 לי לא הייתה שום כוונה כזאת.

משהו במבטי בוודאי הזהיר אותו, מפני שהוא הביט לצדדים לפני שהניף את ידו לכיוונו של בונז.
 "אם אינך מתכוון להניח לה להשלים את תקופת השירות שלה, שניכם יכולים להסתלק מפה. לפני שאדאג שיאסרו אותה על הזנחת תפקידה, על עריקה ועל ניסיון לתקוף אותי."
 ציפיתי שבונז יאמר לו לאן הוא יכול לדחוף את האיומים שלו, ולכן נדהמתי כאשר הוא פשוט הנהן בראשו. "עד הפעם הבאה."
 "מה?" התפרצתי עליו. "אנחנו לא עוזבים לפני שנקבל תשובות נוספות!"

הוא הידק את אחיזתו במותני. "אנחנו כן עוזבים, חתלתולה. אין פה שום דבר בשבילנו."
 נעצתי את מבטי בבונז לפני שהסבתי את תשומת ליבי אל הגבר המבוגר והרזה. פניו של מדיגאן החווירו, אך מתחת לניחוח העז של מי

הקולון הוא לא הדיף ריח פחד. במקום זאת מבטו הנוקב היה מתריס. כמעט... קורא תיגר.

פעם נוספת התהדקה אחיזתו של בונז. קורה משהו שעוד לא גילינו. לא ידעתי במה מדובר, אבל בטחתי בבונז מספיק כדי לא לתפוס את מדיגאן ולהתחיל לחלץ ממנו את האמת בנשיכות, כפי שרציתי לעשות. במקום זאת חייכתי חיוך רחב מספיק כדי לחשוף את הניבים שלי. "מצטערת, אני לא חושבת שיש לנו יחסי עבודה בריאים, ולכן אצטרך לסרב להצעת העבודה."

קולות צעדים נשמעו מכיוון המסדרון. מספר רגעים לאחר מכן הופיעו בפתח המשרד שומרים חמושים וחבושים בשריוני פנים. נראה כי בשלב כלשהו מדיגאן הפעיל אזעקה חרישית – שדרוג שהתקין מאז הביקור האחרון שלי במשרדו. "הסתלקו מפה," אמר מדיגאן.

לא טרחתי לאיים עליו, אבל המבט שנעצתי בו אמר שהסיפור הזה עוד לא נגמר.

ליוו אותנו לאורך כל הדרך מהמתקן הצבאי ועד לעץ, שעליו השאיר בונז את הטלפון הנייד שלו. לאחר שלקח אותו, נסקנו אל האוויר. נאלצנו לטוס ברחבי השמיים במשך שעה, עד שהמסוק איבד את עקבותינו. בונז יכול היה להחריב אותו, אבל לא היה לי שום דבר נגד הטייס, פרט לעצבים שהרגשתי נוכח כישורי התמרון שלו. לאחר שוודאנו כי הצלחנו להתחמק, התחלתי לצנוח מהשמיים לעבר אחד השדות הסמוכים ונחתי בקול חבטה.

בונז נחת על האדמה לצדי, בלי שיישארו אפילו סימנים קלושים בדשא שיעידו על כך. ביום מן הימים גם אני אוכל לנחות בצורה אלגנטית כל כך. לעת עתה שמחתי שלא פערתי באדמה בור ענקי. "למה נתנו למדיגאן להתחמק בקלות רבה כל כך?" היו המילים הראשונות שאמרתי לבונז.

בונז התנער מהאבק, שעלה באוויר לאחר הנחיתה הלא רכה שלי. "היכולת הטלקינטית שלי לא חזקה מספיק כדי לחבל בכל הרובים." הצחק שלי היה יותר המום מאשר משועשע. "חשבת שהשומרים יפעלו מהר יותר ממך?"

"לא הם," אמר בונז בקול יציב. "מכונות הירייה האוטומטיות, שהיו מקובעות בקירות משני עברינו."

"מה?" נשימתי נעתקה מפיו.

ואז נזכרתי כיצד מדיגאן העיף מבט לימיננו ולשמאלנו כאשר עמדתי להסתער עליו. חשבתי שהוא מסתכל לצדדים מתוך בהלה, אך מסתבר שטעיתי. לא פלא שלא הדיף ריח פחד.

"איך ידעת?" שאלתי.

"גם אם לא ניתן היה לראות אותן, בחדר היה ריח של כסף ושל אבק שריפה. נוסף לכך המרקם של הקירות מול שולחנו השתנה. הוא הסתכל עליו בזמן שהרגיש מאוים, והמבט שלו רק חיזק את החשד שלי."

ואני חשבתי שהאזעקה החרישית הייתה השדרוג היחידי שמדיגאן עשה במשרדו. תזכורת לעצמי: הקדישי תשומת לב רבה יותר לסביבה. "למה הוא לא השתמש בהן? הוא תמיד ראה בנו איום, ועכשיו,

כשאנחנו יודעים שהוא משקר בנוגע לחבר'ה, הוא צודק."

הבעת פניו של בונז הייתה מהורהרת וקריחה.

"אולי הוא לא היה בטוח שהרובים האלה יעשו את העבודה, אך מה שהיה חשוד יותר זה האופן שבו ניסה לאלץ אותך לעבוד בשבילו. הוא רוצה אותך לשם מטרה כלשהי, חתלתולה, מה שאומר שהוא צריך שתהיי בחיים. אמצעי הבטיחות החדשים נועדו רק למקרים שבהם לא נותרת לו שום ברירה אחרת."

שתקתי בעודי מעכלת את המידע. מאז הפעם הראשונה שבה נפגשנו, לפני מספר חודשים, מדיגאן אכן גילה כלפיי סקרנות יוצאת דופן – ולא מהסוג המחמיא. לא ידעתי מה הוא רצה, אך ידעתי שזה יסתיים במותי, בזאת לא היה לי צל של ספק. הדבר היחיד שלגביו לא הייתי בטוחה הוא מה קיווה להשיג לפני שזה יקרה.

הוא לא יזכה להזדמנות לגלות. ברגע שאבין מה קרה לחבריי, אני אהרוג את מדיגאן.

"מה עכשיו?" שאלתי, תוך כדי שאני נערכת מנטלית לדרך המצפה לנו.

בונז התבונן בי בקפידה. "עכשיו אנחנו מאתרים את דוד שלך ומכריחים אותו לספר לנו את הסודות שהוא כל כך התאמץ להסתיר."

3

אני והמזל שלי: כאשר לא רציתי לשוחח עם דון, לא הצלחתי להיפטר ממנו. עכשיו, כאשר הייתי צריכה לשוחח איתו, נעלמו עקבותיו. לאחר שבמשך יומיים חיכיתי שהוא יצוץ, אזלה לי הסבלנות. במקום כלשהו, אי שם, החברים שלי היו נתונים בסכנה, ועם כל שנייה שחלפה ייתכן שהמשיכו להתקרב למותם. הייתה תקופה שבה הייתי יכולה לזמן רוחות רפאים ממרחקים, בין אם הן רצו לבוא ובין אם לא, אבל הכוח הזה – כמו כל הכוחות האחרים שספגתי לאחר ששתיתי דם של אל מתים – התפוגג ונעלם. בגלל צורתו הלא מוחשית לא הייתי יכולה להתקשר לדוד שלי, לשלוח לו הודעות או להתכתב איתו באמצעות הדואר האלקטרוני ולדרוש ממנו להתייצב בפניי, אך הייתה דרך נוספת, שבה הייתי יכולה ליצור איתו קשר. אף שאותה דרך הייתה כרוכה בנסיעה ארוכה.

בזנו ואני עצרנו מול שדרת קניות בושינגטון הבירה ממש ברגע שבו החלה השמש לשקוע. האורות היו עדיין דלוקים ב'גינה של הלן מטרויה', מטילים אור על סידורי הפרחים השונים שנמכרו בחנות. אך חשוב מהם היה הגבר האפרו אמריקאי שקלטתי בין הפרחים, חולצתו בצבע השני צמודה כל כך, עד שנראתה כאילו צוירה על גופו. "יופי, הוא פה," אמרתי.

לא התקשרנו, מפני שלא היינו בטוחים שטיילר יסכים לפגוש אותנו. בפעם האחרונה שבה נפגשנו הוא כמעט נהרג. לאנשים יש נטייה לזכור דברים כאלה – אבל מה לעשות שקשה למצוא מדיום טוב.

כלב התחיל לנבוח בזמן שהתקדמנו לעבר החנות. מספר שניות לאחר מכן נצמד פרוותי ומרייר אל החלק התחתון של דלת הזכוכית. הוא כשכש בזנבו כל כך חזק, עד שהישבן שלו ממש התנועע מצד לצד.

"איזה שד נכנס כך, דקסטר?" שאל טיילר. ואז הוא התקרב וראה אותי ואת בונז מבעד לזכוכית.

אוי, לא. שאלוהים יעזור לי, הבלחה המחשבה במוחו. "זאת קבלת הפנים שמגיעה לחברים ותיקים?" שאל בונז בעוקצנות.

טיילר זקף את כתפיו, ובד חולצתו נצמד לגופו אף יותר מאשר קודם. "זאת לא קבלת פנים, חומד, זאת התשובה שלי למה שבאתם לבקש ממני."

"היי, טיילר, אתה נראה נפלא," אמרתי, וניסיתי לכבוש את חיוכי בעודי נכנסת לתוך החנות. "אני מתה על החולצה שלך, היא של דולצ'ה?"

להרף עין הוא בחן את מראהו בשביעות רצון, ואז חזר לעשתונותיו. "רוברט גראהם, ואל תנסי להתחנף אליי. נאלצתי לצבוע את השיער כדי להסתיר את כל השערות האפורות שצמחו לי מאז הפעם האחרונה שבה עזרתי לך!"

התעלמתי מדבריו וליטפתי את דקסטר. הבולדוג האנגלי הקטן והמוצק רטט מרוב הנאה, בעודו מכסה את כפות ידיי בנשיקות מגושמות.

"חתיכת בוגד," אמר טיילר בייאוש.

בונז טפח על גבו של טיילר. "אין סיבה להתרגש, חבר. אנחנו בסך הכול רוצים שתיצור קשר עם דוד שלה בשבילנו."

"דון?" שאל טיילר ונשף אוויר בזעף. "למה אתם זקוקים לי בשביל זה?"

נשאתי את מבטי אליו. "מפני שאנחנו לא יכולים להמשיך לבזבז זמן בציפייה לרגע שהוא יחליט לצוץ. מדיגאן עשה משהו לחברים שלנו."

נוכח אזכור שמו הדהד שצף של קללות במוחו של טיילר. מדיגאן הוא אדם שברך כלל רוכש לעצמו יותר אויבים מאשר ידידים. ובכל זאת צמצם טיילר בחשדנות את עיניו החומות כשוקולד. "בלי לבנות מלכודות ובלי שרוחות רפאים רצחניות ינעצו בגרוני חפצים מעץ, נכון? אני יוצר קשר עם דון וסיימנו?" "מבטיח," אמר בונז.

טיילר סקר אותו מכף רגל ועד ראש. "אתה יפה מכדי שאוכל לסרב לך, בונזי," אמר ונאנח בערגה. ואז הוא קרץ אליי. "אבל לא יפה עד כדי כך שאסכים לעשות זאת בחינם."

פלטתי נחרת צחוק, מפני שהייתי רגילה לפלירטוטים של טיילר לא פחות מאשר לחמדנות שלו. "עשינו עסק."

וכך קרה ששני ערפדים, מדיום וכלב מצאו את עצמם יושבים סביב לוח סיאנסים בחדר האחורי של חנות פרחים. זה נשמע כמו עלילה של סרט חצות המשורר בערוץ המדע הבדיוני, אבל לפעמים 'מוזר' היה רכיב המפתח, שבזכותו משימות בוצעו כהלכה. כאשר נעשה בהם שימוש על ידי מדיומים מנוסים, לוחות סיאנסים יכולים לפתוח דלתות לעולם הבא. הצנצנת המעוטרת שהכילה את האפר של דון נועדה כדי לוודא שלא נצטרך לסנן את שאר רוחות הרפאים לפני שנגיע לדון.

לאחר שפיזור על הלוח שכבה דקה מהאפר של דון, טיילר ואני הנחנו את קצות אצבעותינו על המחוג מעץ. ואז הוא החל בתהליך זימונו של דודי. לאחר מספר דקות המחוג החל לזוז, והתחלתי להרגיש עקצוצים בעורפי. דקסטר השמיע יבבה שהייתה הן נלהבת והן חרדתית. לבעלי חיים יש יכולת לחוש בנוכחותן של רוחות רפאים טוב יותר מכל אחד אחר, כולל ערפדים.

ואז הופיעה מעל לוח הסיאנסים מערבולת, כמו סופת טורנדו מיניאטורית שלא יצרה שום רוח. תחושת כפור טיפסה אט אט במעלה עמוד השדרה שלי. כבר לא היינו האנשים היחידים בחדר.

"הוא פה?" שאל טיילר, שעוד לא היה מסוגל להבחין במערבולות האנרגיה.

נעצתי בהן את מבטי והתבוננתי, שעה שצמחו והתארכו עד שהתהוו לכדי גבר מבוגר בחליפת עסקים, שלוח הסיאנסים בלט מתוך בטנו כאילו ביתר אותו לשניים.

"היי, דון," אמרתי בשביעות רצון. "שמחה שהצלחת להגיע."

דוד שלי הביט לצדדים בבלבול. "קאת. איך –?"

"איך הצלחת לגרור אותך הנה מתוך איזושהי גומחה בעולם הבא

שבה הסתתרת?" שיסעתי את דבריו. "יש לי חבר מדיום, זוכר?"

דון התבונן בלוח הסיאנסים שיצא מתוך בטנו ועיקם את שפתיו.

"מי ידע שהדברים האלה באמת עובדים?"

"אם תתיידד עם אחרים מבני מינך, תגלה לא מעט דברים," אמר

טיילר ומצמץ לכיוונו הכללי של דון. ואז נמחקו הקמטים ממצחו.

"אה, הינה אתה."

"אין זמן לשיחת חולין, דון," הצהיר בונזו. "אתה צריך לשתף

אותנו בכל המידע שהסתרת בנוגע למדיגאן. חיייהם של האנשים שלי

תלויים בזה."

דון קימט את מצחו. "האנשים שלך?"

"טייט, חואן, דייב וקופר," אמרתי. "תחת חוק הערפדים הם

נחשבים כשייכים לבונזו. אך חשוב מכך – הם חברים שלנו. אתה יודע

שהם נעדרים. ובכן, מדיגאן טוען שהם נהרגו במסגרת תפקידם, אבל

הוא משקר, מה שאומר כי הם נקלעו לצרות רציניות."

האוויר לא זז, פרט לאנחה הכבדה ששחרר דון.

"רציתי שתחקרי את היעלמותם, מפני שקיוויתי שנטשו את

מוצביהם והם מסתתרים מפני מדיגאן. שהם בעיצומה של משימה

חשאית במיוחד או אפילו שמתו במסגרת משימה. כל דבר חוץ מזה,

מפני שאם מדיגאן מחזיק בהם, קרוב לוודאי שהם כבר מתים."

רק המחסור בגוף מוצק מנע ממני לטלטל אותו בחוזקה. "או שהם

בחיים, לכודים איפשרו ומצפים מאיתנו שתעשה משהו."

המבט שנעץ בי היה רווי עצב, עד שכמעט פספסתי את הרגש

האחר שהבליח בפניו. בוששה.

"כאשר מדיגאן השתלט על המשרה שלי, פחדתי שינסה לעשות

את זה, אבל לא ציפיתי שזה יקרה מהר כל כך. אני מצטער, קאת. אין שום דבר שאת יכולה לעשות. וגם אין דבר שאני יכול לעשות בנרון. נוסף לכך מדיגאן ביצר את המבנה ההוא, כך ששום רוח רפאים לא תוכל לפלוש אליו. "איזה מבנה?"

האיום ניכר היטב בשתי המילים הללו. וגם במבט שבונו נעץ ברון. אימו של בונז היה אמור להפחיד את דודי עד כדי אמירת האמת. במקום זאת הוא נאנח פעם נוספת.

"אם אי פעם תצליחי להתקרב שוב למדיגאן, תהרגי אותו. אינך יכולה להציל את טייט ואת השאר, אבל את יכולה לנקום את מותם ולהציל את האחרים, אם האפשרות הזאת עדיין קיימת." ואז, לפני שהספקתי לשאול אותו למה הוא מתכוון, הוא התפוגג ונעלם.

"רגע!" צעקתי.

שום דבר. באוויר לא נותרה אפילו צינה. בונז החל לקלל, אבל אני דחפתי את המחוג לעבר טיילר ופיזרתי על לוח הסיאנסים קורטוב נוסף מהאפר של דון. "תחזיר אותו הנה. עכשיו."

"קאת," החל טיילר לומר.

"תעשה את זה," אמר בונז בתקיפות.

טיילר מלמל משהו לגבי חוסר ההיגיון האופייני לערפדים, אך החל לזמן את רוחו של דון בשנית. הוא אכן חזר, אך לאחר מספר שניות של דממת אלחוט מצידו בזמן שצרחתי עליו, דודי התפוגג ונעלם. חזרנו על אותו תהליך שוב ושוב, וכל פעם קיבלנו אותה תוצאה. הייתה זאת המקבילה העל טבעית לניתוק בפנים.

"אינך יכול לעשות משהו שיכריח אותו להישאר?" רתחתי מזעם.

טיילר התבונן בי במרירות. "ניסיתי לומר לכם שלא, אדון וגברת קוצר רוח, אבל אתם לא מקשיבים. יש רק דרך אחת שבה אפשר לגרום לרוח רפאים להישאר בניגוד לרצונה, ואתם זוכרים באיזו עבודה מפרכת מדובר. ובכלל, את באמת רוצה לטמון לדור שלך מלכודת?"

באותו רגע הרעיון הזה בהחלט קסם לי. אך מפני שהכרתי את דון, ידעתי שגם אם אכן ננעל אותו בכלא, שממנו לא יוכל להימלט, הוא יתעקש להמשיך לשמור על שתיקה. ומלבד זאת בניית מלכודת תגזול מאיתנו זמן רב מדי. לפי הרמזים הקודרים הבודדים, שדון סיפק לנו, טייט והחברה נקלעו לצרות קטלניות. היה עלינו לפעול כעת, אבל לא ידעתי מה לעשות. טיילר היה המומחה שלנו, ואזלו לו כל הרעיונות.

"אין בזה שום היגיון," המשכתי לרטון. "דון הוא זה שסיפק לנו מידע על כך שטייט והאחרים נעדרים, אבל עכשיו, לאחר שאישרנו שהם נמצאים בידי מדיגאן, הוא מסרב לעזור לנו! אני לא מצליחה להבין את זה."

בזנו טפח על סנטרו, הבעת פניו זועמת ונחושה.
 "אני כן מבין. דון היה מעדיף לחזות במותם של האנשים החשובים לו מאשר לחשוף את מה שידוע לו על מדיגאן, אבל יש אדם אחד שיכול להכריח את דוד שלך לדבר."
 "מי?" תהיתי. ואז נפל לי האסימון. "כמובן! אף אחד לא יודע על רוחות רפאים יותר מאשר מארי לאבו. ובהתחשב בכל כוחות הקבר הטמונים בה, אין דבר שהיא לא יכולה להכריח את דון לעשות."
 מי כמוני יודעת – יצא לי לחוות את יכולותיה של מארי לאחר שהכריחה אותי לשתות מדמה. הזיכרון גרם לי לרעוד בחלחלה. החיבור הישיר שהיה לה לעולם הבא הקנה לה יותר כוח מכפי שאמור להיות בידיו של אדם אחד.

בזנו נעץ בי מבט קודר. "אני מוטרד ממה שהיא תרצה בתמורה. מארי לא זוקפת אצבע בלי לגבות על זה כסף."
 גם אני הייתי מוטרדת מכך. הפגישה האחרונה שלי עם מארי לא הייתה כל כך ידידותית, בהתחשב בעובדה ששנינו איימנו כי נשחט זו את זו.

"רגע אחד." טיילר קם ממקומו, וחיוך רחב התפשט בין אוזניו. "שניכם מדברים על מארי לאבו, מלכת הוודו של ניו אורלינס, שכביכול מתה לפני יותר ממאה שנה?"

"היא ולא אחרת", אמרתי, ולפתע החל חשש לכרסם בקרבי.
טיילר מחא כפיים בעליזות טהורה של ילד. "יהיה לנו כיף
חיים!"

עכשיו תפס חשד את מקום חששותיי. "על מה אתה מדבר?"
הוא התעלם ממני, הרים את דקסטר ונאנק תחת נוכח כוכב משקלו
של הכלב. "אל תדאג, חומד, אבא'לה לא משאיר אותך מאחור."
"אתם לא הולכים לשום מקום," אמר בונז באדישות.
טיילר הסתכל עליו כאילו הוא זה שהרגע יצא מדעתו.
"חבר, אני אסביר לאט כדי שתבין. אתה חייב לי בגדול, ועכשיו
אני גובה את התשלום. יש לך מושג עד כמה מארי חשובה בעולם
המדיומים? זה כמו לגלות שסנטה קלאוס אמיתי ולזכות בסיוור בבית
המלאכה שלו!"

ניסיתי לפנות אליו בהיגיון. "אתה לא מבין, טיילר. היא מסוכנת."
הוא גלגל את עיניו. "לא חשבתי שהיא העבירה את מאה השנים
האחרונות בסריגה."

למען האמת, מארי אכן סרגה. היא גם הייתה יכולה לזמן רוחות
רפאים המכוונות שארים, אשר מסוגלות לקרוע לגזרים את החיים ואת
האל מתים בקלות מגוחכת. נוסף לכך כוחות המאגיה השחורה שלה
היו חזקים מספיק בשביל להעלות עיר שלמה בלהבות. והיא גם ניחנה
ביכולת לשלוט ברוחות רפאים.

כן, מארי בהחלט הייתה מפחידה. אילולא הייתי נלחמת ומדממת
לצד טייט והאחרים במשך שנים, הייתי חושבת פעמיים לפני שהייתי
מבקשת את עזרתה של מארי. אם היא תסכים, היא לא תרצה פיצוי
כספי. לא, היא תרצה משהו בעל ערך רב הרבה יותר.

פגשתי בעיניו של בונז. המבט בעיניו החומות הכהות אמר לי כי
ציפה שזה יהיה מסוכן בדיוק כפי שחשבתי, ויחד עם זאת העידו תווי
פניו הנוקשים על עוצמת נחישות זהה לשלי.

"מדובר באנשים שלי, שניזונו מדמי שלי או נשבעו לי אמונים,
ואף מאסטר לא משאיר את אנשיו מאחור בזמן שאפשר לנסות
להצילם."

לא הייתי מאסטריט של שושלת, אבל הסכמתי עם כל מילה שאמר.
וגם שום חבר אמיתי לעולם לא ישאיר את חבריו מאחור.
"עושה רושם שאנחנו נוסעים לניו אורלינס," אמרתי ברכות.
טיילר נאנח בתסכול. "אפשר כבר להפסיק לדבר על זה ולהתחיל
לעשות את זה?"

4

האורות של ניו אורלינס נצנצו כקריסטלים לעומת המים האפלים שכיתרו את הגשר הארוך, אשר הוביל אותנו אל האור. סוף כל סוף הגענו. הנסיעה ארכה כמעט יומיים, מפני שנאלצנו לעצור בביתנו שבבלו רידג' על מנת לאסוף את החתול שלי. לא היינו יכולים לטוס לניו אורלינס בגלל הילקוטים הגדושים בשום ובמריחואנה שלקחנו איתנו, למקרה שמארי תשסה בנו את המרגלים העל טבעיים שלה. באשר לשכירת קרוואן במקום לנסוע במכונית, ובכן, זאת לא הייתה הפעם הראשונה שבה יצאתי לנסיעה ארוכה עם דקסטר. הפלוצים של הכלב הזה צריכים להיכלל בקטגוריה של לוחמה כימית, והמרחב אפשר לי למצוא מפלט מהריח.

בדיוק פנינו אל הרובע הצרפתי, כאשר טיילר נאנח בעונג. "הינה הן."

העפתי מבט דרך החלון. ברובע הצרפתי היו רוחות רפאים יותר מאשר חרוזי פלסטיק במרדף גרא. הן ריחפו בין המוני תיירים, הסתובבו על גגות בניינים, בפאבים, וכמובן ריחפו ברחבי בתי הקברות המפורסמים של העיר. מה שהיה הכי מדהים לגביהן זה שיעור רוחות הרפאים התבוניות מביניהן. בדרך כלל, רוב רוחות הרפאים היו הילוכים חוזרים של רגע מסוים. הן לא היו מסוגלות לחשוב, הן פשוט שחזרו אותה תקרית שוב ושוב. כצפוי, חלק ניכר מאותן תקריות היה קשור למותן. ומוות היה אירוע חשוב לכולם.

אולם התושבים העל טבעיים של קרסנט סיטי היו שונים. רובם נראו חיים כמו האנשים שלא היו מודעים לנוכחותם. כמה מהם היו

חובבי מעשי קונדס. לגבר הצעיר, שמעדר וראשו נטמן היישר בתוך המחשוף של בחורה יפה, לא היה מושג שהוא נדחק על ידי רוח רפאים, אשר פרצה בצחוק מתגלגל בתגובה לסטירה שהנער קיבל. בהמשך המדרכה בידר את עצמו צמד רוחות רפאים על ידי דחיקת המשקפיים של החוגגים כלפי מעלה, כך שבעודם מצפים ללגימות, הם קיבלו שפריץ ישר לפנים.

טיילר קלט את זה ופרץ בצחוק. "אני מקווה שלא אחזור אחרי שאמות, אבל אם זה יקרה, אני עובר הנה, למקום שבו המסיבה לעולם לא נגמרת."

בזנו העיף בו מבט, לפני שהסב את תשומת ליבו בחזרה אל הרחובות הצרים. "לא מומלץ, חבר. לא סתם ניו אורלינס היא העיר הרדופה ביותר בעולם."

טיילר משך בכתפיו. "אז הרבה אנשים נרצחו פה. אני אימנע מרוחות הרפאים הזעופות."

"זאת לא הייתה כוונתו, לחשתי. היינו עמוק בתוך הטריטוריה של מארי, ולמלכה של ניו אורלינס היו מרגלים בכל פינה.

"כוחותיה של מארי מושכים אליה רוחות רפאים, וברגע שהם נמשכות אליה, כמו חרקים ברשת עכביש, רובן אינן חזקות מספיק כדי להיחלץ."

במקום להתייחס לדבריי בתור אזהרה, כפי שהתכוונתי, טיילר חייך. "את חייבת להציג אותי בפניה. זה יהיה רגע השיא של חיי."

או יום מותך, חשבתי לעצמי בציניות, אך שמרתי את זה לעצמי. מארי הייתה בררנית לגבי האנשים שעיימם הסכימה להיפגש. ייתכן שהיא אפילו לא תסכים להיפגש איתי ועם בזנו, כך שהתקשיתי להאמין שהיא תתפנה מלוח הזמנים העמוס שלה בשביל לפטפט עם איזשהו מעריץ אלמוני.

"אלוהים אדירים." המילים שנאמרו הסבו את תשומת ליבי מטיילר. כמעט הגענו לבית העיר של בזנו, אך הוא השקיף לעבר המשך הרחוב בהבעת פנים כנועה. האם רק עכשיו קלט שהקרוואן לעולם לא יעבור דרך השביל שהוביל למגרש החניה?

ואז הבחנתי בגבר האמריקאי ממוצא אפריקאי הגבוה והרחב, שעמד מול בית העיר שלנו ונעץ בי את מבטו כאילו חיכה לבואנו במשך כל הלילה.

"לעזאזל," אמרתי והתנשמתי בכבדות.

בונזו שלח בי מבט שאמר, כי הוא מסכים איתי לחלוטין, גם אם לא אמר מילה בעודו עוצר את המכונית ליד הגבר ופותח את החלון.

"ז'אק," בירך לשלום את הג'ול הגדול בקור רוח.

"בונזו. מלאכית," הוא השיב, בעודו משתמש בכינוי שלי. "אתם

יכולים להפקיד את הרכב שלכם בידי. הוד מלכותה מצפה לכם."

"אוו... יש לכם שוער?" נשמע שטיילר התרשם עמוקות. "אני לא

יודע למה אתם חיים במקום המסתור המרופט ההוא ולא פה."

"הוא לא שוער," אמרתי וסיננתי קללה. "הוא יד ימינה של

מארי."

טיילר התבונן בג'ול ביתר סקרנות. "באמת? חשבתי שאמרתם

שלא התקשרתם אליה כדי להודיע על בואכם, לא?"

"חשבת נכון," אמר בונזו ויצא מהמכונית. אף אחד מאיתנו לא טרח

לקחת איתו את כלי הנשק שלנו. נגד מארי כולם היו חסרי תועלת.

טיילר העיף מבט נוסף בז'אק, לפני שפגש במבטי. הלך עליכם,

אם כך, לא? חלפה המחשבה במוחו.

חיוך קלוש עלה על שפתיי. מארי תמיד הבטיחה שלא יאונה לנו

כל רע בדרך לפגישה איתה וביציאה ממנה. אך ברגע שהפגישה עימה

הסתיימה, כל האופציות היו פתוחות.

"זה מה שנצטרך לגלות."

בונזו הושיט לז'אק את מפתחות הקרוואן, לפני שמסר לטיילר צרור

אחר. "תיכנסו. אנחנו נחזור מאוחר יותר."

אם היו לו ספקות בנוגע למה שיקרה לאחר הפגישה שלנו, הדבר

לא ניכר בגוונו קולו. זקפתי את כתפיי ואימצתי את גישתו הבטוחה.

אז המרגלים של מארי גילו שחצינו את הגבול לתוך העיר שלה. אם

נסתכל על הצד החיובי, עכשיו כבר לא נצטרך לחכות כדי לראות אם

היא תסכים להיפגש איתנו.

ואם נסתכל על הצד השלילי, התקשיתי להאמין כי היא תשלח מישוהו להביא אותנו במהירות מפני שהיא התגעגעה אלינו. הייתה רק דרך אחת לגלות מה היא רצתה. התאמצתי לשוות לקולי גוון אדיש בזמן שפניתי אל טיילר.

"אל תיהנה יותר מדי בזמן שניעדר."

הוא נעץ את מבטו בג'ול העצום לפני שהשיב, "אני אשמור את זה לזמן שתחזירי." ואז הוא פנה לז'אק ואמר, "אתה לא לוקח את הרכב הזה לשום מקום לפני שאוציא את הכלב שלי ואת החתול שלה."

בדרך כלל בתי קברות לא הטרידו את שלוותי. הם מלאים באנשים מתים, וכפי שלמדתי מאז שהתחלתי לצוד ערפדים בגיל שש עשרה, אנשים מתים באמת אינם יכולים לפגוע בך. היו אלה החיים והאל מתים – מהם היה צריך לחשוש. לכן ההליכה בקרב אלפי השארים בבית הקברות הראשון של סיינט לואיס לא גרמה לי לרעוד מרוב פחד. מה שעשה זאת היה הידיעה לגבי מה ששכן מתחת לקריפטה של הדיירת המפורסמת ביותר בבית הקברות.

את קברה של מארי לאבו ניתן היה למצוא בקלות, גם אילולא ידעתי את מיקומו. הוא התנשא לגובה של כשני מטרים, ועל דפנותיו המסוידות נחקק מספר אותיות X כהות. תמיד היו מנחות מול הקבר, אף שעובדי בית הקברות ניקו אותו דרך קבע. הערב היו שם נרות לא דלוקים, פרחים, מטבעות, חרוזים, סוכריות, פיסות נייר וזוג אוזניות של אייפוד. התעלמתי מכל המנחות, בזמן שנעמדתי בחזית הקריפטה והקשתי על הריבוע העליון שלה.

"אנחנו פה, הוד מלכותה."

לפתע נשמעו רעשי חריקה עוצמתיים. זינקתי לאחור והתבוננתי, שעה שגוש הבטון שעליו עמדתי נמשך לאחור וחשף אפלה קודרת.

כל המנחות שניצבו על האזור הזה נפלו בקול חבטה רטובה לתוך החשכה שמתחת.

שום קול לא הורה לנו להיכנס. שום קול לא היה צריך לעשות זאת. הייתה זאת הזמנה מהסוג האופייני למארי. הייתי חייבת לחלוק למלכת הוודו את הכבוד המגיע לה. היא ידעה כיצד להפיק את מרב התועלת מהיתרון במגרש הביתי שלה.

עמדתי לקפוץ לתוך הבור, אולם אז הניח בונז יד על כתפי ועצר בעדי. "אני אכנס קודם, חתלתולה."

לא התווכחתי. לא חוויתי זאת כהפרה של תפיסתי הפמיניסטית – אלא כאסטרטגיית קרב נבונה. אומנם בונז עוד לא רכש בקיאות ביכולת הטלקינטית שלו, אבל יכולת מצומצמת לשלוט בחפצים באמצעות התודעה הייתה עדיפה בהרבה על אפס יכולת לעשות זאת. מארי לא הייתה מודעת ליכולתו החדשה, כך שאם המצב יקבל תפנית קטלנית מפתיעה, ייתכן שנוכל לנצל את גורם ההפתעה.

בונז קפץ לתוך הבור ונחת על הקרקע שבעומק של כשישה מטרים, בליווי צלילי מים ניתזים. שום מקום תת קרקעי בנוי אורלינס לא יוכל להישאר יבש לנצח, למרות מערכת המשאבות המרשימה שהייתה למארי מתחת לבית הקברות. אני קפצתי בעקבותיו ושמחתי שנעלתי מגפיים, כך שהנוזל שעליו ינחתו כפות רגליי לא ישפריץ על עורי.

הבור מעלינו נסגר בן רגע, ובמנהרה שררה חשכה כמעט מוחלטת יחסית ליכולת הראייה של ערפד. אפשר היה להתקדם רק בנתיב אחד, כך שבונז החל להעמיק לתוך המנהרה ואני הלכתי בעקבותיו. היה עלינו ללכת זה אחר זה כדי להימנע מלגעת בקירות, ורציתי להימנע מכך לא רק בגלל שכבת העובש הספוגית שציפתה אותם. מדיגאן לא היה האדם היחיד בקטע של מטענים ממולכדים – מארי הסתירה בקירות האלה שורות של סכינים ארוכים, ולחיצה פשוטה על מתג הייתה יכולה לשלוח אותם לקצוץ לחתיכות דקות את כל מי שאיתרע מזלו להיקרות בדרכם.

לאחר כשלושים מטר הגענו לדלת ממתכת עם צירים שהיו אמורים להיות חלודים – אלא שהם אפילו לא חרקו בזמן שפתחנו את הדלת. אחר כך עלינו בגרם המדרגות הקצר אל חדר נטול חלונות, ששיערתי כי נמצא בתוך אחד הקריפטות המשותפות והגדולות יותר. לא הייתה בו שום יציאה גלויה לעין פרט לדרך שבה נכנסנו, אך גם הפעם מראה חיצוני עלול להיות מתעתע.

קחו לדוגמה את האישה האמריקאית אפריקאית הנאה, שישבה על הכורסה מולנו. מנולו בלניק הציצו מתחת לחצאית הפוקסיה שלה, צבעם הבהיר מופיע בשנית בשרשרת אבני החן התלויה על הסוודר השחור שלה. היא הסתפרה מאז הפעם האחרונה שבה ראיתי אותה, וכעת התארך שערך הכהה עד סנטרה במקום עד כתפיה. התספורת החדשה והמחמיאה שלה תחמה פנים בגוון שמנת מוקה, שהיו נטולי גיל ומעט חרושי קמטים.

השערתי הטובה ביותר בנוגע לגילה של מארי, בזמן שהפכה לג'ולית, עמדה על נקודה כלשהי בין גיל ארבעים לחמישים, אך לא ניתן היה לטעות בשנים שניבטו מעיניה. עיניה האגוזיות אצרו בתוכן ידע, שהיה מבהיל את רוב החכמים הנערצים ביותר, ולא הנחתי לחיוכה העדין לשטות בי. חיוכה נועד להזהיר אותי יותר מאשר לקבל את פניי בברכה חרף הגוון הסגלגל־ורדרד היפה של השפתון שלה.

"הוד מלכותה," אמר בונז. הוא פנה אליה בכינוי המועדף עליה. שפתיה הבשרניות התעקלו. "מלאכית. בונז. מה מביא אתכם אל העיר שלי?"

המבטא שלה היה קריאולי דרומי טהור, רך יותר מחמאה ומתוק יותר מדבש, אך כרגיל, מארי לא אהבה ללכת סחור סחור. תכונה שהייתה לנו במשותף.

שני כיסאות ריקים היו הרהיטים היחידים בחדר הקטן, אך לא ישבתי. זה לא ייקח זמן רב.

"הגענו אלייך לבקש טובה, אם יש לך את היכולת לבצע אותה." הגבה של מארי התרוממה נוכח הצהרתי המתריסה. בונז חיך

אליה קלות, אך ההגנות שלו נסדקו, והרגשתי את האישור שלו נשזר ברגשותיי. עכשיו היא לפחות תשמע את הבקשה שלנו, ולו רק כדי להוכיח לנו שהיא אכן יכולה לעשות את מה שנדרש ממנה.

"במה מדובר?"

"אנחנו צריכים לתחקר רוח רפאים שכל הזמן נעלמת לנו," אמרתי.

"את יכולה לגרום לרוח רפאים להישאר בניגוד לרצונה?"

היא התכופפה והרימה כוס יין, שלא ראיתי אותה קודם לכן. היא בוודאי הושתרה מאחורי קפלי חצאיתה. המחזה של אותו נוזל אדמדם העלה בתודעתי את הזיכרון המכעים מהפעם האחרונה שבה שלושתנו היינו בחדר הזה: בונז מוצמד לקיר, בזמן שהשארים משסעים אותו מבפנים, ומארי מסרבת לפקוד עליהם לעזוב אותו לפני שאסכים לשתות את דמה.

ומפני שהכרתי את מארי, ידעתי שבחרה להביא את הכוס הזאת – שהיא רצתה שנזכור. כאילו שבכלל הייתי מסוגלת לשכוח.

"אני יכולה לעשות זאת בקלות," היא השיבה בעודה לוגמת מהיין שלה. "אם כי את נוטלת סיכון בכך שאת מתוודה בפניי שאת אינך יכולה."

גופי נדרך, אך בונז פרץ בצחוק כאילו שלא רמזה הרגע לאפשרות שתתחיל מלחמה כוללת בין ערפדים לג'ולים.

"נו, ברצינות, הוד מעלתך, אין לך שום אינטרס לסכסך בין ג'ולים לערפדים. את גם כבר יודעת מזה זמן מה שלקאת אין כבר את היכולות שלך, או שמא אנחנו צריכים להעמיד פנים שלא ריגלת אחרינו במהלך השנה האחרונה?"

מארי משכה בכתפיה בשוויון נפש. "רק שוטה בוחר לחיות בבורות, כאשר אפשר לרכוש ידע בצורה קלה כל כך."

היו ימים שהיא הזכירה לי את חברי ולאד. גם הוא היה מפגין אדישות כזאת אילו היו תופסים אותו מרגל אחרי מישוהו.

"עכשיו, לאחר שהסוגייה הזאת הובהרה, האם תהיי מוכנה לעזור לנו?" שאלתי בלי ללכת סחור סחור.

"כן."

לא שחררתי אנחת רווחה. וידעתי שמוטב שכך.
גם בונז נהג כמותי. "בתמורה למה?"
חיוכה של מארי הזכיר לי נחש הנערך למתקפה. "למיקומה של
רוח הרפאים שלכדתם בליל כל הקדושים האחרון. אני רוצה לדעת
היכן כלאתם את היינריך קרמר."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן